

**BREZ
SPOMINOV
RANČ
VMRETI
NEJ
VREDNO
str. 2**

**V ŠOLINOJ
"KRČMI"
str. 6**

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 17. junija 1999 ☼ Leto IX, št. 12

V oči nam je spadnilo – v oči vam mečemo!

Na enom konci je ves slovenska, na drugom pa vo-grska? Tau mi je že večkrat na pamet prišlo, gda sam se pelala iz Varaša proti Slovenski vesi. Pred dobrim letom se je tabla, pri ciglencaj, gde je pisalo SLO-VENSKA VEŠ, zgibila. Najprva je bila samo na dvoje vuj-njena, potem go pa gnauk več samo nej bilau.

Tau sam že dostakrat vpamet vzela, ka če v Porabji kakšno tablo, kakšen slovenski napis dojvzemejo s kakšne zidine, (ali zavolo toga, ka zidino obnavljajo ali zavolo toga, ka je institucija dobila nauvo ime) skurok nejga šansa, ka bi go na nauvo gordjali. Pa nej zavolo toga, ka bi nam tau stojkoli brano, mislim tū na oblast (hatalom) ali na Madžare, s sterimi vkūper živimo. Nej, nej! Zavolo toga, ka smo mi, Slovenci ali šlampasti ali ne držimo za pomembno (fontosnak), najse vidi, najse od zvūna (bar od zvūna) tō vidi, ka po tej vasnicaj živimo Slovenje.

Eške lagovejše je, če der vōdejejo kakšno slovensko tablo, pa je v tistom, ka piše, kakšna hiba. Tisto tablo pa rejsan sam Perūn vō ne meni. "Vejpa mi smo se pobrigali za tablo, smo go vōdjali, zdaj nas pa dun drejgate. Vam se pa nika ne vidi!" majo šegau praviti kakšni prejdni vesi, če jim pravimo, ka je kakšen napis nej dober. Dapa tau za-tok tō morajo vedeti, ka smo eške nikoga nej taposlali, če je prišo na Slovensko zvezo, naj ma pomagamo kaj vō-napisati. V naši novinaj smo lani zatok meli serijo (soro-zat), v šteroj smo v obedvej

rejči napisali, kak se kaj mora vōnapisati. Dapa kak vōgle-da, je tau nej dosta pomagalo. Eške itak mamo po naši vasni-caj dostikrat samo óvode, iskole, kultūrhāze, sport-pālye. Če bi malo bole skrb meli, bi leko meli vrtce, šole, kulturne domove, športna ig-rišča... Če bi nej pozabili, ka se tau šika slovenski tō vō-napisati.

Vejpa, gda te naše samoup-rave (önkormányzat) pišejo prošnje za pomauč kakšnim skladom, Državni slovenski samoupravi, Slovenski zvezi, te zatok ne pozabijo napisati, ka so one prej slovenske sa-mouprave... (Stere ste nej takšne, tiste ne bojte če-merne.)

Vejmo, ka Varaš živi od Avstrijcov, steri odijo k nam kipūvat. Etognauk sam mejla iz Slovenije dva busa lidi - tu-riste. Kak smo se po Varaši šetali, so me gnauk samo pitali, kak je tau, ka skurok vseposedik na prvom mesti nemško majo napise pa samo na drugom mesti vogrski? Ne bantiva te tau njini madžarski ponos (büszkeség)? "Nej," sam pravla. "Oni kak večinsko lūstvo vejndrik ne mislijo na tau, ka se njinoj maternoj rejči tō leko kaj lagvoga zgodi." Mi kak manj-šinci, bi pa vejndrik mogli (že) pomisliti na tau!

Če bi se delala nauva tabla pri ciglencaj, ne pozabite, da Varaš tō ma slovensko ime. Leko bi na tabli etak pisalo: Monošter – Slovenska ves.

M. Sukič

Brez spominov ranč vmreti nej vredno?

Gospod dr. Vanek Šiftar in žena živeta v Petanjcaj, 12 kilometerov od Murske Sobote. Tü je erična (znana) Šiftarjeva kapela pa Šiftarjev vrt (gracének) spominov in tovarištva. Poleg pa petanjski grad.

Pred letom 1990 se je pred petanjskim vrtom spominov in tovarištva včasik en sam den stavilo po dvajsti autobusov. V té novi politični cajtaj pa so ništarni neznažni ljudje steli spominski park v luft püstiti. Vö so jim bali par zelo redki dreju. Šiftarovim so pretili, je pa ni pa ovak odürjavali. Eške so prej strelali tö za njim in ženo. V svobodni Sloveniji.

Kepler v Petanjci

V petanjskem gradi so se skrivali luterani, gda so katoličani pa močnejši gratali (rekato-lizacija). L. 1598 so sé vujši profesorji z univerze v Gradeci, med njimi je biu eričen zvezdar Johannes Kepler. Drugi pregnani protestanti so se tö tö zberali. Več kak 40 ji je bilo. Mali grad je biu od grofovske rodbine Nádasdy. Ta rodbina je trnok pomagala luteranom, protestantom. Baron v nemški Radgoni je tö na veliko pomoč biu luteranom. Un je tö es pribegno, je tö živo in mrau, grob pa má pri tišinski cerkvi.

Pušpek v Zagrebi je zavolo konkurence celo čemeren biu na Petanjce. Gda se je pelo v Gradec, se je v tom kraji stavo, in je sto pregnati luterane. Tak ji je sto znoriti pa se jim približati, ka je zlažo, ka je lačen in če bi nej leko od nji gesti daubo. Luterani pa so ga tak odstirali, ka uni sami tö nemajo stroška. Grad v Petanjci je biu Ferenca Nádasdyja, depa zato, ka je un (z Zrinjinom in Frankopanom) tö delo proti Austriji, so ma dojskeki glavo v Dunajskom Novom mestu (Bécsújhely), grad so pa odvzeli od rodbine.

Kelko se teva norca kišujeta???

1941-oga leta je pri Šiftarovaj bila ilegalna postojanka. Tü so se skrivali prekmurski ilegalci, šteri so se bili proti Nemcom. Od tö so začnili vküper delati z mariborskimi ilegalci, med njimi je bila študentka *Slava Klavora*. Gospod Šiftar nam je pripovedo, ka se je prej nikdar v življenji nej telko kišüvo, kak s Slavo Klavoro. Gda je trbelo ilegalno priti prek Müre, sta tak delala, kak če bi Slava bila njegova velka ljubica. Nemški sodacke so se hrzali, kak konji,

ka teva dva sta prej malo nora, ka se naponi samo ližeta. Tak sta šla kak dva „norca“ v Müro pa sva pod vodo prišla na madžarsko stran. (L. 1941 je Slavo Klavoro gestapo zgrablo, so go matrali v Maribori in Gradeci, naslednje pa jo v Maribori vmorili.) Zato ka so oba kraj granice meli grünt, je njen brat odo travo kosit na madžarsko (prekmursko) stran, večkrat je v travi pripelo kakšega ilegalca... Toga brata so doj strelili na Poljskom. Mlajši brat pa je biu zapreti v Váci na Vogrskom. Un je mogo akne (mine) gor brati, posrečilo se ma je vujti na ru-soško stran, depa naslednje je tam spadno.

1945-ega leta je v tej krajini bila fronta. Pet kednov je to trpelo, ljudje so mogli iz svoji kuč, ves je zgorela. Dosta ljudi je spadnilo, med njim dosta mlajšov tö.

Vsem mrtvim v večer spomin...

Kapelo je Šiftarova rodbina zozidala v spomin prve svetovne bojne. Pri vhodu v tören sta dve tabli, na šteraj so napisli imen vse moškov, šteri so spadnili v prvi bojni, na drugi pa napisli vse tisti, šteri so spadnili za svobodo med drugo bojno.

Leta 1946 so začnili delati té gracének (vrt) z motom: „Vsem mrtvim proti fašizmi v večer spomin, nam živim v stalen opomin.“ V té gracének, šteri je velki en hektar pa pau, so dreve iz tisti vesnic in varšov, v šteraj se je v drugi bojni kaj posebnoga godilo, npr. iz taborišč v Jasenovaci, Gonarsu, na Rabi, v Dachau, Auschwitzu, Sárvári itd. Tü so takšne dreve, štere so rasle v tisti cajtaj. Vsako drevo má dokumentacijo. Poslali so jim cepike iz Avstralije, Kine, Urugvaja, Merike tö. Finci so tö

Akademik dr. Anton Vratuša, dr. Robert Hajszan in dr. Vanek Šiftar v Parki spominov

bili. Istina pa, ka dosta fele drev ne ostane v tej klimi. Tisto drevo, štero je posadiu sodački ataše iz Merike, se je tö nej pri-jalo. Posado je velko sekvojo (iglasto drevo) na spomin merikanarskoga fligara Liberatora, šteri je nej daleč doj spadno.

Zbombarderali cerkev, puno žensk in mlajšov

Zvün 600 fele drev iz celoga sveta so v tom parki eške drugi spomini tö. Tak napriliko kapnik (cseppkö) iz Postojnske jame, v šteri so med drugo bojno partizani v luft püstili več

gezaro literov bencina. Tü je videti falat stene iz Rižarne pri Trsti, gde so nemški fašisti meli koncentracijsko taborišče s krematorijom; kamli z rabskoga lagera; en tau oltara iz francuske vesi Oradour sur Glane, gde so esesovci v cerkev zaprli žene in mlajše, šteri so molili, zmes so pa boži ram v luft püstili pa bujli 648 ljudi. Tü majo krvavo zemlo, štero so prinesli mlajši iz Stalingrada, gde so bile strašanske bitke. Iz japonske Hirošime (na to so atomsko bombo lučili) je tö en cügeu na ogled. Slovenski izgnanci iz sövernoga polarnoga

Dr. Vanek Šiftar je bil rojen 1919 na Petanjcih v Prekmurju. Pred vojno je urejal dvomesečnik *Mladi Prekmurec* in bil predsednik Kluba prekmurskih akademikov. Po letu 1945 je diplomiral na Pravni fakulteti v Ljubljani, tam 1965 doktoriral iz družbenopolitičnih znanosti. V življenju je opravljal več družbenopolitičnih funkcij, bil profesor na sedanji pravni fakulteti, predaval na mariborskem oddelku Teološke fakultete in v Zagrebu, leta 1983 dobil naziv zaslužni profesor Univerze Maribor. Objavil je več samostojnih del in več razprav ter sestavkov s področja družboslovja. Tako leta 1970 knjigo *Cigani - minulost v sedanjosti*, v katero je strnil svoje bogato teoretično in praktično vedenje o Ciganih-Romih.

Dr. Vanek Šiftar je odličen poznavalec manjšinske problematike. Tako je zelo dobro seznanjen z razmerami med porabskimi Slovenci, sodi med redke strokovnjake, ki se aktivno zanimajo za položaj Slovencev v avstrijski zvezni deželi Štajerski, zlasti v takoiimenovanem Radgonskem kotu, in med še redkeje znanstvenike, ki spremljajo položaj gradiščanskih Hrvatov v Avstriji in na Madžarskem. Tu uspešno, kot urednik za slovenski del, sodeluje s Panonskim inštitutom v Pinkovcu, zlasti pri pripravljanju almanaha Panonska letna knjiga (Panonski zbornik). Dr. Vanek Šiftar je bil med pobudniki za mednarodni kulturnozgodovinski simpozij Modinci in sodeloval tudi pri drugih skupnih srečanjih v takoiimenovanem panonskem prostoru, ki povezuje dele držav Avstrije, Madžarske, Hrvaške in Slovenije.

Dr. Vanek Šiftar je dober poznavalec književnosti, čeprav se je osebno v literaturi "oglasil" šele lani (1998) s pesniško zbirko *Pobiram orumenele liste*.

Gospodu Šiftarju čestitamo za njegov 80. rojstni dan.

(eR)

kroga (északi sarkkör) so prinesli kamen s ceste, po šteri so hodili internirani obsojenci. Najbole drastična pelda morjenja je bilo tisto, gda so zgrabili človeka za noge, spodik pri podplataj, pa ga tresnili v steno pa ma tak razstrušnili glavo.

Tovarišija pomeni gazdija

Kmetija (gazdija) se je že pred 300-400 leti zvala „tovarišija“, pesnik France Prešeren je že pred več kak 150 leti nucu reč „tovarišija“. Mariborčani, gda je bila velka germanizacija, so tak skončali, ka se gasilci med sebov zvali „tovariši“ - do danšnjega dneva. Gasilec je prej tisti tö, šteri pride na pogorišče kradniti, tovariš pa je tisti, šteri za drugega aldjuje svoje življenje.

Gda je Tito odo v Pomurju, se je stavo v Petanjci pri g. Šiftari tö, je za gracének podariu tri Pančičeve omorike (balkáni lucfenyö). (Za toga volo so ništarni tö čemerni na Šiftarove.) U Thant, generalni sekretar OZN (ENSZ), je poslo bršljan (borostyán), šteroga so meli pred ENSZ-paloto. Pri vhodu obiskovalce pozdravla ranč té bršljan. G. Šiftar pa pravi, ka bršljan pomeni dva simbola. Je simbol lübezni. Če so prej nekomi, šteroga so v vesi radi meli, pleli venec, te so ga pleli iz bršljana. Na Primorskem (pri morji) na vi-notočaj visijo vejke bršljana.

Do konca najnoga življenja

Gracének je od začetka v redi mela Šiftarova družina. Eške gnesden tö g. Vanek pa njegova žena skrbita za vrt spominov in tovarištva. Kak nam je povedo g. Vanek: „do konca“.

Veliki slovenski pisatelj Edvard Kocbek je v tom gracénki napiso svojo zadnjo pesem. Pred smrtjo se je es prišo poslovit akademik, teolog, filozof, psiholog dr. Anton Trstenjak, šteri je o našem Porabji tö piso. Slovenska pisateljica Mira Mihelič s smrtnim rakom je prišla v té ogracek, ka bi en mesec pred svojo smrtjo rada najšla mér. Ušla je od dreve do dreve, pobožala je liste pa debila in tak slobod jemala...

Besedilo in posnetek:

Francek Mukič

Štenje

MAČKE, MIŠKE, SOVE I VSE STVARINE

Pesnica i pisateljica Svetlana Makarovič (1939) se je na-
raudila v Mariboru, v Ljubljani
se je včila za igralko (szinész-
nő). Od 1970-oga leta mau pa
samo piše pesmi i pripovesti

Na koncu vasi je stala velika, nizka hiša z napisom:
PEKARNA MIŠMAŠ

Pod hišo je tekkel živahen potok, ob potoku je stal mlin, ki je
mlel moko za pekarno.

Mišmaš je bil majhen možiček z dolgimi črnimi brki, ki so
bili videti kot dva mišja repka, in imel je bleščeče se črne
oči, podobne mišjim. Bil je tako majhne postave in tako
navihano je gledal, da so mnogi vaščani trdili o njem, da je
škrat – in čisto mogoče je to tudi zares bil. Pekel je pa tako
dober kruh, tako hrustljave rogljčke, tako dišeče piškote,
da so kupci prihajali k njemu iz vseh sosednjih vasi.
Mišmaš je že navsezgodaj zjutraj stal za prodajnim
pultom, pred pekarno pa se je vila dolga vrsta ljudi, ki so
cedili slino – tako lepo je dišalo iz pekarnice.

Marija Kozar

Pesem ne pozna meja

V soboto, 5. junija 1999 smo se v Kulturnem domu v
Pliberku srečali pevci štirih držav, Avstrije, Slovenije, Italije
in Madžarske. Na tem srečanju smo že petič sodelovali pevci
z Gornjega Senika. Pri tem nam je pomagala G. Jelka Rojšek,
velika ljubiteljica zborovskega petja. Na žalost pa 31.
srečanja ni dočakala. Na reviji v Pliberku so prvo pesem
zapeli njej v spomin, s tem so se ji zahvalili za dolgoletni
trud.

Slovenska prosvetna zveza v Celovcu in Slovensko
prosvetno društvo "Edinost" v Pliberku sta bila prireditelja
31. srečanja "Pesem ne pozna meja". Nastopilo je 5 moških,
2 mešana zbor in dekliska vokalna skupina. Spored je začel
domači MPZ "Edinost" iz Pliberka. Revija se je čudovito
končala, skupne pesmi je zapelo preko 200 pevk in pevcev.
Skladbo Lipa zelenela je je dirigirala ga. Barbara Bola,
Večernico pa naša dirigentka, ga. Marija Trifus. Za konec
smo zapeli Vstajenje Primorske pod taktirko Marjana
Pavlice. Čudovite spomine imamo vsako leto, veseli smo, da
se lahko srečamo z pevci, ki vsi skupaj verjamamo, da "Naša
pesem ne pozna meja, dokler živela bo, živeli bomo z njo!"
Zahvaliti se moramo Slovenski zvezi za finančno pomoč in
njenemu predsedniku, da se je udeležil našega gostovanja.
Drage pevke in pevci vseh zborov! Srečno in nasvidenje
prihodnje leto na 32. srečanju v Trbovljah.

Vera Gašpar

za mlajše. Najraj piše o
stvarinah, o tome, ka vse se
leko godi z mačkami, miši,
sovo, psom i drugimi stvari-
nami. Za svoje pesmi je napi-
sala melodijo to, pa je spejala
za kaseto. Tak ka njene pesmi
leko poslušamo to, nej samo
štemo.

Dragi mlajši! Približujejo se
počitnice. Poišcite v knjižnici
knige pa kasete Svetlane
Makarovič, pa v ladnoj senci
doprešite pa poslušajte njene
zanimive zgodbe. Takše, kak-
šne je pisala v knjigaj **Pekarna
Mišmaš**:

Gledališka družina Nindrik-indrik na 38. Linhartovom srečanju v Ljubljani

Antona Tomaža Linharta dr-
žimo Slovenci za našoga pr-
voga dramatika. Pomejni, ka je
biu tej možakar prvi človek, ka

Člani družine: Laci Nemeš,
Pišti Nemeš, Agica Molnar,
Miki Roš, Klara Fodor,
Aranka Schwarcz

je začo v slovenskoj reči pisati
za gledališče. Gledališka drži-
na Nindrik-indrik je pred
dvejma letoma notpokazala
Županovo Micko, tekst, ste-
roga je napišo ranč A.T. Lin-
hart. Po tom, merne vole leko
povejmo, velkom Slovenci se
zove gledališki festival, na
sterom se vsikšo leto srečajo
slovenske gledališke družine
in skupine (skupina pomejni, ka
se nešče fküper drži: skupaj =
vküper).

Kak že gvüšno vejte, je
gledališka družina Nindrik-in-
drik tou leto gori postavila igro
Gorana Gluviča Videoklub.
Najprvin smo se notpokazali
na festivali v Soboti, po tistom
pa na bole vejksön festivali v
Pesnici pri Mariboru. Tam nas
je pogledno mladi gospaud
Alen Jelen, steromi se je trno
povidlo tou, ka smo napravili.
Ranč tej gospoud pa je biu tisti,
steri je zbejro najbaukse pred-
stave za Linhartovo srečanje v
Ljubljani. Pogledno si je šti-
ridesetsem (47) držin po
cejlo Sloveniji in na konci od
vsej povedo, stere si zasluži-
jo, ka gorstaupijo na tom festivali.
Bilou ji je sedem in med njimi
se je na našo velko srečo najšla
naša predstava Videoklub to.

Ne vem, če ranč leko povej-
m, ka je tou bila sreča. Mogouče
leko, dapa tou leto smo se
rejsan žmetnoga dela prijali.
Dosta pa trno dobro smo
delali, tak, ka si brodim, ka tu
neje bila samo sreča. Tou se je
vidlo v Ljubljani od prve
minute, kak je na ouder
stoupila Aranka, po tistom
Pišta, Laci, Agi in na kraji ške
Klara. Začalo se je v soboto v

devetoj vöri zvečer in cejlo
edno vöro, kelko je vse fküper
trpelo, je čistak puna dvorana
leko vidla pa čüla, kakšno
gledališko družino mamo v
Porabji. Kak se njim je vidlo,
povej tou to, ka so štirikrat
med predstavo poloskali, tak,
ka je trbelo počakati, naj
enjajo.

Gda se je predstava skončala,
je nej bilou nej konca pa nej
kraja seganja v roke in guča od
toga, kak se njim je vsem
Videoklub povidlo. Rejsan,
toplo nam je bilou pri srcaj.
Drugo pa je tou, ka smo se
oprvin leko na ednom takšom
festivali v Sloveniji srečali z
lidami, steri ranč tak delajo v
gledališči. Če se ške gda
srečamo na kakšom festivali,
te mo že trno dobri pajdaši.

Ške idnouk pa trno lejpa vala
pajdašom pa pajdašicam iz
naše družine, steri so mi
zavüpali in vörvali, kda sam ji
mantrau z rečami, s stopaji,
kak naj roke držijo, kak se naj
obrnejo pa z vsem tistim, brezi
steroga nega gledališča.

Miki

Podpora verski dejavnosti

3. junija 1999 je zasedal ku-
ratorij Javnega sklada za
narodne in etnične manjšine na
Madžarskem, podporo je odob-
ril v dveh temah, in sicer za
versko dejavnost v maternem
jeziku ter za usposabljanje
manjšinskih strokovnjakov. V
prvi temi so bile Slovincem
odobrene naslednje vsote:

- Slovenski samoupravi v Sa-
kalovcih za organiziranje nove
maše Ferenc Merklja 180
tisoc forintov,
- Kulturnemu društvu A. Pavel
v Sombotelu za verske obrede v
slovenščini 50 tisoc forintov,
- za enake namene sta dobila
Slovensko društvo v Budim-
pešti in Slovenska samou-
prava v 18. okrožju Budim-
pešte 100 tisoc ter 150 tisoc
forintov.

Natečaj • Razpis • Natečaj • Razpis

Javni sklad za narodne in etnične manjšine na Madžarskem ponovno
razpisuje natečaj v naslednjih temah:

- Verska dejavnost v maternem jeziku,
- Usposabljanje manjšinskih strokovnjakov.

Rok za vložitev prošnje: 13. avgust 1999

Odločitev: 9. septembra 1999

Navodila in obrazec dobite po pošti: 1357 Budimpešta, Pf.: 2. Če
obrazec želite dobiti po pošti, pošljite na naslov ovojnico srednje
velikosti z vašim naslovom in znamko.

Obrazec in navodila najdete tudi na internetu:

<http://www.romapage.e3.hu> in <http://w3.datanet.hu/~mnekk>.

Pályázati kiírás • pályázati kiírás

A Magyarországi Nemzeti és Etnikai Kisebbségért Közalapítvány
kuratóriuma ismét meghirdeti pályázatát:

- a kisebbségek hitéletéhez kapcsolódó anyanyelvi és közösségi
tevékenységek,
- kisebbségi - közéleti szakemberek képzése témakörben.

A pályázatok beadási határideje: 1999. augusztus 13.

Döntés előreláthatólag az 1999. szeptember 9-i kuratórium ülésén.
A pályázat beadásának feltételeit rögzítő útmutató és adatlap
beszerezhető:

- postai úton: felbélyegzett közepes méretű (C5-ös), saját értesítési
címmel ellátott választóríték csatolásával a 1357 Budapest Pf.2.
postacímen,
- illetve lehívható a <http://www.romapage.e3.hu> és a
<http://w3.datanet.hu/~mnekk>.

OD SLOVENIJE...

Premier Drnovšek v Albaniji

Slovenski premier Janez Drnovšek se je mudil na enodnevnem uradnem obisku v Albaniji. Po uradnih pogovorih z gostiteljem, albanskim kolegom Pandelijem Majkom, se je sestel še s predsednikom države Rexhepom Mejdanim. Po pogovorih so člani slovenske delegacije obiskali begunsko taborišče v mestu Vlora na jugu države in slovensko medicinsko enoto, ki v okviru belgijskega bataljona deluje v taborišču. Prvi uradni obisk predsednika slovenske vlade v Albaniji je potrdil interes obeh držav po nadaljevanju političnega dialoga. Premier Drnovšek je za predsednikom Milanom Kučonom, ki je pred kratkim obiskal Makedonijo, bil tako že drugi visok slovenski predstavnik, ki se je v zadnjem času mudil na Balkanu.

Poslanci po novem predčasno v pokoj

Poslanci slovenskega parlamenta so po hitrem postopku z 41 glasovi "za" in 25 glasovi "proti" sprejeli zakon o spreminjanju in dopolnitvah zakona o poslancih, ki je določil pogoje za predčasno upokojevanje poslancev.

Po sprejetih rešitvah v zvezi s predčasnim upokojevanjem bodo poslance in poslanci po prenehanju mandata lahko uveljavljali pravico do predčasne pokojnine, če bodo opravljali mandat polno mandatno dobo, dopolnili 58 let (moški) oziroma 53 let (ženska) in imeli najmanj 30 let pokojninske dobe.

Potrjen obisk papeža v Sloveniji

Državni in cerkveni odbor sta prejela obvestilo apostolske nunciature v Ljubljani, da je papež Janez Pavel II. v celoti potrdil predlog programa njegovega obiska v Sloveniji, ki bo 19. septembra letos. Kot so sporočili iz vladnega odbora za organizacijo obiska papeža v Sloveniji, bo osrednji del programa slovenska maša ob Betnavskem dvorcu v Mariboru, pri kateri bo papež Janez Pavel II. razglasil škofa Antona Martina Slomška za blaženega.

NémarKejp (16)

Svinjarija

Blizu 30 let se je zgodilo na Gorenjem Siniki. Vert je vópiusto svojega malega, kakšnega 30-kiškega pučka. Prasiček je malo rojstvo po travi, pa te ednok samo hačé taprek po pošti proti Žipankinji. Zmes je pridrijaro velki sodački auto pa je doj zavozo siromačnega bujčka. Mali króškoša je včasik pusto paro. Na gazdino korjenje so se ta žuti podje to nazaj korili, ka zaka je vert nej bole skrb emo na svojega pučka... Sledik so prišli nikši oficiri, depa uni so to samo to pravili.

Gospodar je za toga volo dugo-dugo vro v enoga prednjoga na G. Siniki. Te so pa ednok nikši dijles meli v vesi, na šteroga je glavni sinčarski predjen to prišo. Un se je tožo civilnim voditelom vesi, ka prej kakšo delo je to, ka nišarni v vesi neprestanoma gajdajalo enega njegovega oficira. Te so ma razlomali, ka je gazda nikanej čemeran na tistega mladega prednjega, liki na sodajo, ka ma neškejo vóplačati njegov kvar... To je ta glavni graničar nej znau...

Minolo je par kednov ali mesecov, in je vert že pozabo na celo delo. Te se je pa ednok samo v njino dvorišče pripelo en sodački auto, štirje graničari so doj zdignili z njega svinjsko klonjo, v šteri je bila ena lepa velika prasica. Blizu 100 kil je vagala. Eto prej male, pa naj se vam duša priveže. Eške smo vam kaj dužni...

Bilo je veliko veselje v družini, ka je brez krmiljenja tak lepo zraso, njim pučji, pa so zato povoženega zvekšega to leko ponučali. Čisti profit. Če rejsan so zato čemere to meli, pa če rejsan so namesto prašiča dobili prasico.

Mojti Bog! Se je en den prestrašo gazda. Ta vragica pa se uče! Vejpa ovo vse rdečo mál! Dje, fiks namolt, drugo nega nazaj, de go trbelo ta kóli Kolarni, k kanžari pelati. Gđa se procesja pri Zvonarski la nut ziba, pokojna Vancarna Veronika se po kolenaj točejo pa gledajo, kak riba na sijom: "Čeden boj človek, vejpa je ta prasica breja? Ti pa go k kanžari ženeš?" Vert si je mislo, ka je ženska vendar dosti slivori globončinov zejla pa zato vsefele zeleno guči. "Vej pa pri ceckaj ribo mál! Ja, ja, ribe so v potoki, nej pri ceckaj..."

Prasica je pri kanžari nej pa nejslejla "držati" Zaman so go silili, trucali, lepo, grdo, s palico... Kanžarov štuk nabit, njegov pluk zrikani, ka bi leko orau z nji. Prasica pa nej pa nej. Prasice, štere se učejo, prejade dajo, rade držijo. (Što bi si brodo.) Domau je to nej stejla titi. To je pa nikša zakunjena, prekleta sodačka kurva?

Za en keden je prasica zmatala? Skotila je mrtvo prasé. Fiks tatji! Don so Vancarna Veronika meli istino?...

Eške sreča, ka se je to nej gnesden zgodilo. Vidimo, ka se je Clin(ton)ova Monika za istino ukala pa (ga) lepo držala, Merikanarski Vilmoš (Bill) pa je don kakše težave emo s svojim kanžarskim servisom.

France Mukič

Pismo iz Sobote

Kelko košta moj žitek?

Inda svejta je živo krau, steri je biu trno dober do svojoga lúdstva. Té krau je skur nika nej gejno zase. Vzeu je samo telko, kelko njemi je trbelo, njemi pa ške kakšomi človeki, ka je sküper z njim biu tak bole pregnji v tom kralstvu. Lúdstvo je toga krala melo rado, kak do toga mau ške niednoga krala pred njim. Za vsikši pejnez, ka je biu pobrani, je vóovado, za koj se je ponúco. Za vsikši filer se je vedlo, kama je šou; ali za poštiyo ali za soldačijo ali za vodovod ali za šoule ali pa za boukše življenje. Takšo kralovo poštenje je, kak si že vejn broдите, vsikši človek poštuvo in za takšoga krala bi se ranč tak vsikši človek gori vzeu, če bi trbelo. Gđa je tej krau samo kaj malo čuo, ka se med lidmi kaj lagvoga guči ali je nej kaj vrejdi, te je brz odišo med nji in se z njimi pogučo, kak naj naredijo, ka bi vse tadale vrejdi bilou. Ildnouk se zgodilo, ka je eden od njegvi ministrov neka malo preveč pejnez ta zagnau kak pa bi trbelo. Ške v istoj minuti je té pejneze mogo nazaj nut prinesiti in nigdar več njemi je nej dovoljeno bilou biti v službi pri krali. Tej krau je živo ... tej krau je živo... Na, vej vam pa vóovadim. Tej krau je živo v prpovejsti. Pravzaprav, un ške itak živé samo v prpovejsti. In v toj prpovejsti je tomi krali bilou najbolje važno tou, ka so njegvi lidje bili srečni, ka so si leko kúpili, ka so núcali, ka so nej trpetali, kak do živeli, ka se njim je nej godilo lagvo, ka so ... in tak tadale.

Lejpa prpovejst, gelte?

Vej si je lúdstvo znan ranč zato vózbrodilo takše prpovejsti, ka bi njim v žmeten žitek senje od boukšoga žitka prišle.

Zakoj sam vam tou prpovejst povedo? Zato, ka se nam v Sloveniji tak lagvo godi, ka bi ednoga takšoga krala núcali. Pravo sam, ednoga! Tou pa zato, ka smo pri nas takšoga krala spauvali, steri ma bar deset gezero glav in vsikša ta glava ma za sebov ške bar stou škej lamp. Kaj naj zdaj navadnomi človeki kaj ostane za njegve lampe, če pa tej naš krau telko zase prosi? Zato, ka se ne šika, ka bi krau kradno, si je vózbrod, kak naj peneze dobi brezi toga, ka bi ji rejsan kradno. Tak so tej lačne kralove lampe začale brodit. Brodile so pa brodile in vse, ka so si zbrodile, so naredile. Zdaj tou tak vóvidi; če škejš zdrav biti, moraš meti trno dosta pejnez, zato ka kralove lampe dosta vkraj pogejo, če škejš kúpiti auto, núčas dosta več pejnez od njegve vrejdnosti, lampe so lačne, če škejš brz v trno dobro penzijo oditi, moraš gratati kralove lampe, stero nedo stare ranč petdesetpet lejt, ka do z dobro penzijo živele boukše, kak tisti, steri de se mantru cejli žitek, če... Nej, dale vam več nika vó ne ovadim. Vórvlem, ka vam je tou bilou zadosta. Zato pa vam povem edno prpovejst.

Gđa je že slovensko lúdstvo bilou trno zmantrano in so bile site in nasmijane samo kralove lampe, se je najšo človek, steri je pravo:

-Če škejte, ge naredim tak, kak mora biti po pravici! Samo povejte mi in stoupim pred vas. Tou tak tadale ne more titi!

Lúdstvo je bilou trno za tou. Človeka so postavili za krala in té krau je rejsan drugo nej núco, kak samo tou, naj vsikši človek srečen bou. In bilou je rejsan tak, kak njim je obečo:

-Srečno kralstvo je leko samo tisto, stero ma srečne lidi!

Od moje tašče Regine, trno čedne ženske pa vam ne ovadim čista nika. Una je tak nigdar nej vcejli srečna. Leko je prpovejst ali pa istina.

Miki

"Povej mi svojo ime pa ti povejm, otkec si"

... DO
MADŽARSKE

SREČANJE
ANDOVČANOV

Samouprava v Andovcih organizira 15. avgusta srečanje Slovencev, ki so se odselili iz Andovcev. Vse tiste, ki bi se želele udeležiti srečanja, prosimo, da nam pošljejo svoj naslov:

Karel Holec, župan
9982 Andovci/Orfalu,
Glavna u. 51
Madžarska

ORFALUSIAK
TALÁLKÓZÓJA

Orfalu Önkormányzata augusztus 15-én tartja az Orfaluból elszármazott szlovének találkozóját. Kérjük mindazokat a volt orfalusi lakosokat, akik a találkózón szeretnének részt venni, küldjék el címüket a szervezőknek:

Holecz Károly polgármester
9982 Orfalu Fő u. 51.
Magyarország

Nova maša

19. junija bo sombotelski škof dr. István Konkoly posvetil v župnika diakona Ferenc Merklia iz Sakalovcev. Obred bo ob 10. uri v škofijski cerkvi v Sombotelu. Ferenc Merklj je po končani benediktinski gimnaziji v Pannonhalmi, po dvoletnem študiju v Sloveniji, študij nadaljeval v Rimu. Ferenc Merklj bo imel novo mašo v rojstni vasi v Sakalovcih, in sicer 20. junija ob 16. uri.

Slovenci iz
Bethlehema tudi v
Porabju

Skupina Slovencev iz Bethlehema, mesta ki je pobrateno z Mursko Soboto, bo od 19. do 26. junija na obisku v Prekmurju. Na njihovo posebno željo, nekateri so namreč rojeni v porabskih vaseh, bodo 22. junija obiskali tudi Porabje.

I. Barber

sam 300 forintov služila. Delala sam v Varaši v sanatoriji v graci (na vrtu) pa v künji tū. Po tistom sam prišla v židano fabriko za tkalko. Rano sam se oženila, z Židova sam mejla moža, njegvo ime

je Lang, tau je nemško ime. Tak znam, ka po ednom tali je on z nemškega pokolenja bio. Žau, že dve leti je tomi, ka sam ga zgubila, pokopala. Pa za dobre pau leta so mi moja mati tū mrla."

Znano je, da v našoj krajini je sploj dosta žensk delalo v židanoj fabriki.

Majči, gda je delala v Židanoj fabriki

"Tistoga reda je tau veliko delo bilau, če je stoj leko not prišo v židano fabriko. Če se je pa stoj vzeo za tkalko, buma je tau nej leko delo bilau. Istina, ka smo relativno dobro služile, pa je v vsakoj partiji dobra kolektiva bila. Ge sam 30 lejt delala tam na tri partije. Tau je nej bio leki služ, že pomislim na tau tū, ka sam deco tū mejla. Mam edno čerko pa ednoga sina. Tau pa zatok tū morem povedati, ka sam rada tam delala. Če

človek rad ma svojo delo, te je ranč nej tak žmetno delati. Tistoga reda smo pa ja bili dobra kolektiva. Fabrika je dosta dala na tau, da bi vkūp držali. Dostakrat so nam organizerali izlete po cejlom rosagi."

Gnauk ali dvakrat sam ojdla v židanoj fabriki pa sam kumajčakala, ka vōvujdem. Tam je takšo šomatanje pa lomatanje šlau, ka se čudivam, kak ste tau trpeli.

"Tau se človek vse leko navči. Nej tau bilau najbolje žmetno. Tistoga reda, gda so ešče nej pripelali nauve mašine, sam nagnauk na dvajsti mašinaj delala. Dvajset mašinov je trbelo paziti pa niti popravlati, če so se vtrgnile ali so mašini napravlj kakše druge hibe. Na den sam telko ojdla peški, kak če bi ūšla v Kmedin. Človek je mogo dobro "podkovani" biti, če je tau leko vōprstau."

Kak sam prišla es k tebi, sam spoznala v Slovenskoj vesi takšo tau, steri je sploj lejpi.

Tvoja iža pa tvoja sina iža sta na lejpom mestu.

"Pravica je tau, ka sam se tū narodila, tau je moj daum, moja ves. Tū sam rada, pa bi me nikak nej mogo tūj vkraj geniti, kakoli, ka sam sama ostala. Naša iža je vsigdar puna bila. Deco sva tūj gor zranila z možom, z materjov. Mūva z možom sva lepo živel, kakoli ka sva sploj dosta delala. Za deco sva napravila vse. Moja mati, po tistim sva pa mūva tūj kauleg naše stare

iže pokipūvala grūnt, zozidali smo mi, nej dugo pa moj sin nauve rame. Vse mamo, ka nam je potrebno. Samo ka več nejga toga, steri bi zdaj tau lejpo zemlau opravlo, kosijo, delo. Vsigdar smo meli živino, zdaj mam samo par kokauši. Ge sama več ne morem obdelati tau vse, deca je pa v službi, čij je ranč nej doma, liki na Gasztonyi oženjena."

Praviš, ka si sama. Gda sam prišla, sam vidla, ka v künji puno knjig, irk pa šale maš v ednom kauti.

"Mam 5 vnukov, štiri pojbe, pa malo dekl. Sin ma dva, čerka pa tri detete. Tūj doma sta mali David pa Sabina, njiva največkrat prideta pa se tūj šalita. Zatok so tūj knjige, irke pa šale."

Dobro vejim, ka že več lejt spejvaš z varaškimi ženskami. Tau sam zdaj tū zvejdla, ka s Senika maš mater. Tistoga reda so ti mati kaj pomagali pri tom, ka znaš slovenske pesmi?

"Mati pa njena sestra, moja tatca Bina so tistoga reda, gda smo mlajši bili, samo slovenski gučali z nami. Bina so tū tūj živel, etak so pa nepozableni tisti večeri pa svetki, stere smo z njimi doživeli. Moja deca je tū lepo znala slovenski, zatok ka so moja mati tak gučali z njimi. Pa ge tak bola po senčarskom gučim tū, zatok ka so mati tak gučali. Dosta lejpi pesmi pa zvūn toga slovenske plese smo se navčili od mame pa tatice. Na teljta ka smo je v naši mladi lejtaj plesali tū.

Zdaj sam pa rada, če leko odim spejvat. Pod vodstvom Marije Rituper delamo. Ona nas vči, meni se pa nazaj poklanjajo tiste pesmi, ka sam od matere pa od tatice čūla. V tauj skupini je dobro delati pa če mo zdravje mejla, mo ojdla tadala."

Samo ji želej, naj ji zdravje služi, ka bi nam pomagala občuvati naše pesmi.

V Šolinoj "krčmi"

Če se iz Števanovec proti Otkauvcem pelamo, na levo ena velka hiša stoji. Od daleč se samo strejo vidi, zato ka je s slivami cejlak kaulak zaraštjano. Od starejši sam že večkrat čüjo, ka je tuj gnauksvejta krčma bila. Odi ti sam pa nikdar nej odo v tau rami. Eno srejšo sam se pelo ta pri hiši z avtonom pa vidim, ka so Spaudnji Šolin Zoli ranč po pošto prišli. Stanem z avtonom pa prau-to nji staplam. Poštino lado so že zaprli, gnes nikšo pismo so nej dobili.

- *Baug daj, samo nej ste žedni gratali?* je pitam. Zato ka v rukej en literski glaž vode držijo.
- A, nej, k Šolinoma križa nesem vodau, malo rauže polejvat.
- *Te križ je tisti Šolini križ, steri so krčmau meli?*
- Tau je te ram, - kažajo na

1948. leta so krčmo zaprli, gazda je odišo v Ameriko

Gda cejlak vcuj pridemo, te se vidi, kak velka zidina je tau pa še vekša bila gnauksvejta.
- *Gda se je tau zidalo,* - pitam Zolina.
- Stalno vejn tau teba prajti. 1905. leta so začnili zidati, po tistim, gda je krčma dolazgorejla.

Vsakšo soboto je igrala banda - pravi Spaudnji Šolin Zoli

strejo, ka se vövüdi med slivami.

- *Nej sam še odo pri tisti hiši,* - pravim.
- Poj pa dja ti pokažem. Tak dja mam skrb na tauga ram. Vsakši den vöoprem okna, naj se lufta ram. Kaulak rama pa travo kosim, nej ka bi vse vküpzaraslo.

ciglenca s kauli sé vözvözili. Ka zdaj vidimo, tau je že samo pulonja. Štäre, glejve, so že vse dolarazmetali. Te ram je zaprejši dvor emo. Na edne vräte so notra šli, na druge pa tavö. Devet glejvov bilau, steri so puni bili s svinjami. Štiri konje so

meli pa ranč ne vejn, kelko krav.

- *Te so fejst gazdüjvali tö.*
- Tau vejš. Gda so mlatili, tri dni je tü stau mašin. Več kak petstau križov so meli.
- *Leko bi malo znautra tö kaulak poglednili?*
- Leko. Gde bomo začnili, vrkar ali spodkar?

- *Začnimo spodkar.*
- Gde zdaj stojimo, tü so bile te velke vräte, gde so notra odli s kauli. Če na pravo demo, tadala kaulak, tam vidimo tisto malo leseno sejnbö. Tam so tisti kučüjda stali, s sterimi so se taši bo-

gati vö iz varaša vozili. Tej so bili barbejrdja, advokati pa vsefela prejdni. Zato so prišli sé djejt, ka so vedli, ka tü vsakši den friško mesau bilau.

Če tadala demo, tü so bili glejvi. Pri glejvaj pa vrata, gde so skauli pa s kučüji leko vö z dvaura šli. Tau, gde samo fundament vidi, tü so

mesarili. Vsakši den so talice, bike klali, svinje so zabadali. Če so mesau nej ponücali, tisto so s kauli na Štajersko vö v Grac vozili. Kak demo tadala pa Zoli oprejšo dvera, tü je kravina štala. Tiste drüge dvere pa v klejt pelajo pa je že odprejšo tö. Tü na mosnici - kažajo ta gor - še vidi tiste akle, gde so šonke, klobase pa drügo mesau obešavali. Zdaj demo pod ram. Tau so konjske štäre. Gda smo v štalo stupili pa sam na djasli pogledno, tak se je vidlo,

vöoprejšo naj se lufta krčma tö.

- Vsakšo nedelo so veselico držali. S Kradanovec so odli sé Ciganji igrat. Mi smo tü sausadje bili pa smo vidli, kelko lüstva se je tü obr-naulo, eden za drügim so tü odli nutra pa vö.

- *Če se je tö telko lüstva obarnaulo, te so gazda pa njegva držina tau sami nej ladali?*

- Bila sta dva kočüša, mesar-ge, lapice, krčmarice, lapci. Eden je bijo, steri je samo bečtje (sod) vöprau, kotle

Štiri konje so meli pa ne vejn, kelko krav

kak če bi še tam včara konji stali.

- Tü pri štali na drügoj strani je zamanica, - kažejo tadala Zoli. Vino so gazda z Balatona vozili z dvömi konjski kauli. Za ramom je pa ledavnica bila. Pozimi so v Otkauvcaj led trli pa s sanami so ga sé goravözili. Tü so ga pa notra v ledavnico tonkli. V tau krčmej je vsigdar (h)ladna pijača bila.

- Zdaj pa demo notra v ram, - pravijo.

Kak smo notraustaupili, me-na je najböla tau bilau špaj-sno, ka je vse tak velko. Vel-ka tjünja, sobe, špajz. Kak smo vö iz tjünje prišli, zra-van smo v krčmau staupili.

- Tü so piti vömerili, v tistoj vekšoj sobi so pa te bili, če ji je več bilau ali če veselica bila, - pravijo Zoli pa okno

nalago pa dvor meu. Tistoma so gončali, ka Krpači. Pa še drüge delavce so tö meli, steri so na zamlej delali.

- *Kak drügo ta krčma odprejša bila?*

- Do 1948. leta, te so go zaprli pa so odišli v Ame-riko, zato ka je prišo komu-nizem.

- *Kak se je zvau krčmar, steroga je ta krčma bila?*

- Bedič Janoš se je zvau, on je prišo iz Kradanovec, dapa vedo je slovenski tö. Od tistoga mau te ram samo tak stau. Zdaj par lejt ga je dolaküpo en Vogrin.

Gda z avtona nazaj gledam na Šolino krčmau, tau mi napamet pride, kak dobro bi bilau, če bi še zdaj tö bile taše "krčme" tü p vasaj.

K. Holec

Milivoj M. Roš

ŠKRAT BABILON IN FUDE

Če je škrtat Babilon nej poslušo Dejdeka Prpovej-deka, če je nejskako iz roura v rour, če je nej plavo med ribami, če je nej spau v starom šparati, če je nej lejto nad krajino, če je nej spat dejvo mlajše, če je nej pomago betežnim, če je nej noso senje kouli po rama, te je škrtat Babilon trno rad poslušo fude.

V tistoj vesi, gde se je najraj vlačo skouzi roure, živejo trgé možakarji, steri vejo lipou pa ške lepše igrati na fude. Eden je doma na začetki vesi, drugi na srejdji, tretji pa na kraji vesi, tam kre potoka. Najraj tej trgé možakarji vzamejo svoje fude v roke v soboto večer, gda se kouli stola fküper najde cejla držina. Te se spejve in je veselo na srejdji, na začetki in na konci vesi.

Tak je te meu škrtat Babilon velko nevalo, ka je nej mogo poslušati vse nag-nouk. Gda je poslušo tiste na srejdji, je nej mogo tisto držino na kraji vesi, tiste tretje držine tō nej. Bole je brodo, bole je vedo, ka bi nekak mogo té držine pa té tri muzikaše nikak fküper spraviti. Ali kak? Kak naj fküper spravi tri muzikaše, steri so si med seuv v svaji. V svaji pa so zatok, ka vsikši zasé pravi, ka je najboukši muzikaš. Inda svejta so že vlekli fküper tej svoje fude. Gda pa so se začali zgučavati, steri je boukši in steri najboukši, so se tak

svadili, ka ranč več med seuv ne gučijo. Kak do pa te

fküper igrali?

Muzika pa fude so veselge, nej pa žarko kislo zelge.

Tak si je škrtat Babilon sam sebi na glas povedo in že začo vküp napelavati muzikaše. Biu je lejpi mili sobotni večer. V vsikšom rami od muzikašov se je igrala pa spejvala načišna nouta. Tak nagnouk pa so vsi prsti začali klačiti po

fudaj čistak gnako nouto. Bole so muzikaši ške li igrati po svoje, bole se je čula muzika, stero si je vōzbrodo škrtat Babilon. Bole so domanji lidje kouli stola steli spejvati svojo pesem, bole so spejvali pesem, ka si jo je želo škrtat Babilon. Pri vsej trej muzikašaj se je tak igrala pa spejvala gnaka pesem. Čulo se je, kak če bi cejla ves vlekla fude in bi vsikši človek v vesi spejvo. Škrtat Babilon pa je ležo na mekom bejlom oblaki, špičo svoje že tak ali ovak velke vūje in spejvo vküper z njimi.

- Drugo soboto pa moram samo ške tou narediti, ka več nedo v svaji.

In tak je narejdo tō.

Od Beltinec do Senika

Dolnjeseeniška slovenska samouprava je 1996. leta začnila nika nauvoga. Tisto leto smo iz Beltinec iz vrtca pozvali edno skupino k nam na D. Senik v vrtce, da bi se tej naši mali spoznavali, srečali. Od tistoga mau smo se z

1999. leta smo pa mi na vrsti bili, da bi nadaljevali pa smo etak pozvali dve skupini k nam. 1. junija je bilau tau srečanje. Vse je bilau tak, kak smo planirali. Deca se je raduvala, pokazali so eden drugomu, ka znajo, cejli den je

ravnateljico pa z nistarnimi vzgojiteljicami večkrat srečali pa zgučavali, kak bi tau srečanje leko nadaljevali. Etak smo prišli do toga, ka so l. 1998 več nej samo dolnjeseeniški mali, liki gorenjeseniški mali tō bili z nami v Beltincaj. Tam smo se dobro meli, deca je sploj rada bila tistomi izleti.

veselo bilau. Dopodneva smo bili na Dolenjom pa Gorenjom Seniki, popodneva, po obedi smo pa sedli na avtobuse pa šli na izlet po Porabji. Deci se je vidla paut, pokrajina, naše slovenske vasnice. Prišli smo z otkovske smeri do števanovskega tabora. Tam so nas že čakali števanovski mali z vrteca pa

so nas s pesmimi pa plesi lepou pozdravili. Vse-vküper pet skupin, več kak 100 mlajšov se je srečalo. Po igranji pa na pikniki pa na sladole di. Tau je za male sploj veselo bilau.

Toj prireditvi so nistarni funkcionari tū poštenje dali. Na srečanje je prišo beltiški žüpan, Jože Kavaš, predstavica soboške občine Milika Kavaš, tūj je bila ravnateljica beltiškoga vrtca Mira Šomen tū. Od nas so prišli Martin Ropoš, predsednik Državne slovenske samouprave, Elizabeta Bartók, dolnjeseeniška žüpankinja, Eva Lazar, predsednica gorenjeseniške slovenske samouprave, Laci Bajzek, predsednik dolnjeseeniške slovenske samouprave. Beltinske vzgojiteljice so se srečale z našimi vzgojiteljicami. Zvün srečanja smo, mislim, tau tū privertivali, ka so se one o stroki tū pogučavale, etak so gratali vrtci s tejm bogatejši.

Prireditvev je finančno pomagala Državna slovenska samouprava, dve seniški slovenski samoupravi. Neka smo pa na te cilj na natečaji dobili od manjšinskoga sklada. Ka smo cejli den nej bili lačni pa nej žedni, so se pobrigale naše vzgojiteljice pa kujarce na G. Seniki pa v Števanovcaj. Baug plati njim! Te den je tak deci kak vzgojiteljicam malo žmeten tū bio, na konci so sploj trüdni gratali. Depa na drugi den rano so na D. Seniki sedli mali v vrtci, so si zgučavali, kak je včera lepo bilau. Pa gda sam je pitala, ka je bilau najlepše, so povedli, ka se je najlepše bilau špilati pa titi na izlet od vesi do vesi. Pa smo te ranč nej gučali od tistoga aska (koristi), ka gda je den prauti konci üšo, deca je bila vküp. Tak so se razmeli, kak če bi napona vküper bili. Zatok pa tak mislimo, ka se je vredno bilau trüdti.

I. Barber

Hotel Lipa

SLOVENSKI INFORMACIJSKI
IN KULTURNI CENTER

Monošter, Gárdonyi ul. 1, tel.: 94 383-060

Hotel Lipa, novi hotel v Monoštru (v Szentgotthárd), Vas vljudno vabi s svojimi storitvami. S svojimi dvaindvajsetimi – okusno opremljenimi – sobami in dvema apartmajema nudi 50 gostom istočasno odlične možnosti za oddih. V prijetni restavraciji za 150 oseb Vas pričakujemo z okusnimi jedmi in kakovostnimi storitvami. Konferenčna dvorana z 200 sedeži je primerna za organiziranje znanstvenih konferenc in različnih sestankov.

Szentgotthárd új szállodája, a Hotel Lipa, tisztelettel várja Önt szolgáltatásaival. Huszonkét – a kor igényeinek megfelelően berendezett – kétágyas szobájában és két apartmanjában 50 fő pihenhet egyidőben. 150 főt befogadó hangulatos éttermében izletes ételek és színvonalas kiszolgálás várja Önt. A 200 fős konferenciaterem tudományos konferenciák és tanácskozások megtartására alkalmas.

Hotel Lipa, the new hotel of Szentgotthárd waits for you with its services. Its twenty-two – nicely furnished – double bedrooms and two suites provide a pleasant rest for fifty people. In our 150-seat cosy restaurant you can enjoy tasteful specialities and excellent service. Our 200-seat conference hall is convenient for scientific conferences and other gatherings as well.

Hotel Lipa - das neue Hotel der Stadt Szentgotthárd - erwartet Sie höflichst mit seinen Dienstleistungen. In den 22 Zimmern und 2 Appartemen - die den Ansprüchen der heutigen Zeit entsprechen - können gleichzeitig 50 Personen auf einmal untergebracht werden. Im gemütlichen Speisesaal für 150 Leute erwarten Sie schmackhafte Gerichte und eine niveauvolle Bedienung. Der Konferenzraum mit 200 Sitzplätzen ist für wissenschaftliche Konferenzen und Tagungen geeignet.

VAŠKI
DAN V
ŠTEVANOVCIH
6. JUNIJA
1999

NIKA ZA SMEJ

Tau je drugo

Pištak je etognauk v Varaša lumpo pa je slednji avtobus tü zamüdo, etak je pa peški išo vö iz Varaša tak po paunauci. Te se je pa srečo s svojim padašom, Gustekom, šteri v Varaša žive. Pištak pita Gustina: "Kama, kama, moj padaš?" Gusti pa: "Kama? Vej pa stanovanje (lakás) iščem." Pištak: "Pa ti nejmaš stanovanja? Vej si pa že tak dugo tü v Varaši?" Gustek pa: "Kaj pa nej emo. Samo ka sam se tak naloko, ka ne vej, gde sam doma."

No tak

Naš Jenő pa naš Francek sta se etognauk srečala pa si prpo-vejda. Guč je naneso na

zakonsko življenje. Jenő etak pravi Franceki: "Ti, Francek! Ge zdaj že doma cejlak sam perem gvant."

Francek pa: "Ka pa tau znamenüje? Kak si pa te pred tejn prau?"

Jenő pa: "Kak, kak? Vej pa žena je stala pri meni pa mi je dirigerala."

Dosta pije

Naša Iluška pa Ana se srečata. Iluška pita Ano, kak je kaj v zakonskom življenji. Ana pa: "Njaj ma. Nikak se mi je nej pršikalo. Vejš, moj dragi mauž je napona pijan. Tau je nej za zdržati."

"Pred ženitvijo si nej znala, ka dosta pije?" pita Ilonka.

"Kaj pa nej znala," pravi Ana. "Samo ka sam tak mislila, če dosta pije, te gvüšno dosta služi tü."

Porabje

ČASOPIS
SLOVENCEV NA
MADŽARSKEM

Izhaja vsak drugi četrtek

Glavna in odgovorna urednica
Marijana Sukič
Naslov uredništva: H-9970
Monošter, Deák Ferenc út 17,
p.p. 77, tel.: 94/380-767

Tisk:

SOLIDARNOST D.D.
Arhitektka Novaka 4
9000 Murska Sobota
Slovenija

Po mnenju Ministrstva za kulturo št. 415-715/93 mb z dne 3.11.1993, se časopis PORABJE uvršča med proizvode, od katerih se plačuje davek od prometa proizvodov po 13. točki tarife 3. zakona o prometnem davku (Ur. list RS, št. 4/92). ISSN 12187062

Časopis izhaja z denarno pomočjo Urada RS za Slovence v zamejstvu in po svetu ter Javnega sklada za narodne in etnične manjšine na Madžarskem.

I.B.